

Դանիել Վարուժան

Բանությունիմ

Պատուհանիս տակէն, ամէն առաւօտ,
Ուրուականի պէս կ'անցնիս.
Եւ կուսագեղ գըլուխիդ վրայ կ'արտասուէ
Տերեւաթափ վարդենիս:

Լուռ թաղին մէջ կը լըսեմ քայլդ, ու զարթնող
Շունն՝ որ վըրադ կը հաչէ՛.
Կամ կը լըսեմ քունիս մէջէն ձայնն հագիդ՝
Որ ծոցդ աղուոր՝ կը տանջէ:

Եւ կը խորհիմ՝ թէ քընատ ես եւ նօթի.
Իրանդ հովէն կը դողայ.
Եւ կը նըստի գանգուրներուդ վըրայ, քո՛յր,
Եղեամն իբրեւ շափիւղայ:

Կամ մուճակներդ են պատըռտած, փողոցին
Ջուրն անոնց մէջ կը ճողփայ.
Կամ ետեւէդ շըւայտօրէն կը սուլէ
Թուրք սըրիկայ մ'անոպայ:

Եւ կը խորհիմ՝ թէ, տան մէջ, մայրդ է հիւանդ.
Ցամքած է ձէթն ալ ճրագին.
Ու դուն կ'երթաս գործատան մէջ աշխատիլ

Լոյսին համար ու կեանքին:

Ես կը խորհի՛մ - եւ խենթի պէս կը բաղձամ
Վար իջնել, քո՛յր դալկադէմ,
Քո՛վդ իջնել, համբուրել ձեռքդ նիհար,
Եւ հըծծել. — «Քեզ կը սիրեն:» —

Կը սիրեն վիշտդ՝ որ իմ վիշտս է գերագոյն,
Կը սիրեն կուրծքդ քանդուած՝
Որուն մէջ դեռ կը յամառի Սէրդ երգել
Արտոյտի պէս սրբարբած:

Կը սիրեն՝ քու անօթութիւնդ ու ծարաւդ,
Եւ ոսկորներդ ուժասպառ.
Ես կը սիրեն՝ կոյս աղիքներդ ցամքած,
Մագերով սուգն՝ ուսէդ վար:

Եւ ես կ'ուզեն ամփոփել քեզ սրբտի՛ս վրա
Տատրակի պէս տարագիր,
Տալ ուժըս քեզ, մըրցանակներս փառքի,
Եւ ազգանունս անբասիր.

Կուրծքս վահան ընել կուրծքիդ նըշաւակ,
Եւ քօղն ըլլալ պատիւիդ,
Կրանիտէ բազուկիս տակ պաշտպանել
Սեռդ ու գեղըդ անժըպիտ:

Կ'ուզեն քեզ տալ ինչ որ պայքարն ինձ տրուաւ,
Ինչ որ խլեցի մարտերով.
Քեզ պըսակել արինիս գոյնն ունեցող
Յաղթանակիս վարդերով:

Միայն թէ դուն չըլլաս տըժգոյն ու քաղցած,

Արեւուն տակ չըհագաս.

Մօրըդ վերեւ չըմարի ճրագն, ու, ո՛վ քոյր,

Դուն գործատուն ա՛լ չերթաս: